

Въ пустинята

Безбрѣжна и безкрайна — сѣщо море — се простира пустинята. Вмѣсто съ зелени морски талази, тя е покрита съ дребни кехлибарени вълни отъ пѣсъкъ, разположени въ правилни вериги. Отъ тия вълни не долита ни прохлада, ни прохладни изпарения. Пѣсъкътъ е нажеженъ като разтопенъ металъ. На всѣка стѣпка кракътъ потѣва дълбоко въ него; но колкото дълбоко и да потѣва, нажежената пѣсъчна вътрешностъ пàри, не прохладжа — тъй много пàри, че и най-яката обувка скоро изгаря. На свѣтлия пѣсъченъ фонъ (основа) силно блестятъ слънчевитѣ лжчи, огле ждатъ въ всѣка пѣсъчинка и заслѣпватъ очитѣ. Нийде се не вижда ни горичка, ни хълмъ, ни дрѣвче; дори храстъ не расте по тая насвѣтляна почва; само тукъ-тамъ никне бодлива трева и то за да отекчи още повече затрудненията на пжтешественика. Надъ тоя жълтъ океанъ се е прострѣло дълбоко свѣтло-сине небе съ червенъ отлѣвъ около слънцето, което отъ изгрѣвъ до залѣзъ сипе снопове огненъ жаръ върху безкрайната пѣсъчна ширь. Сѣкашъ ангелътъ на смъртта е преминалъ съ огненъ мечъ по цѣлото пространство на пустинята: толкова всичко тукъ е диво, пусто, мъртво.

Напраздно пжтникътъ търси, каква да е защита отъ пека, напраздно се мжчи да се разхлади, като се закрива отъ слънцето съ грамаденъ чадъръ, напраздно се опитва да утоли жаждата